

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 2153/04
16.11.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Ljubodraga Pljakića, predsednika veća, Dušanke Marjanović i Dragana Skoka, članova veća, sa savetnikom suda, Milankom Alkalaj, kao zapisničarem, odlučujući u upravnom sporu po tužbi tužilje AA, protiv rešenja Ministarstva finansija - Poreske uprave, Regionalnog centra Kragujevac br: 12-047-1-00104/2004-3 od 7.5.2004. godine, u predmetu inspekcijskih mera, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 16.11.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba se ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je, kao neosnovana, žalba tužilje izjavljena protiv rešenja Ministarstva finansija i ekonomije - Poreske uprave, Regionalnog centra Kragujevac, Filijale Arandjelovac br: 47-00134/2003-003-010 od 11.2.2004. godine. Ovim rešenjem stavom prvim dispozitiva, naloženo je tužilji kao poreskom obvezniku, da radi otklanjanja utvrđenih nezakonitosti i nepravilnosti u postupku terenske kontrole obračuna i uplate poreza na promet, poreza i doprinosa po odbitku i poreza na finansijske transakcije za period poslovanja od 1.1.2003.godine do 15.12.2003. godine preduzme radnje označene po tačkama od 1. do 5. dispozitiva u roku od 10 dana od dana prijema rešenja, uz konstataciju da žalba ne odlaže izvršenje rešenja.

U tužbi kojom je pokrenula upravni spor tužilja osporava zakonitost osporenog rešenja zbog bitne povrede postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava ukazujući, kao i u žalbi, da je u kontrolisanom periodu obavljala usluge prevoza putnika u gradskom saobraćaju, u skladu sa odredbama čl. 31. Zakona o prevozu o drumskom saobraćaju ("Službeni glasnik RS", br. 46/95...66/01), a koja se usluga u smislu odredba čl. 4. st. 1. tač. 4. Zakona o komunalnim delatnostima, smatra pružanjem komunalne usluge, zbog čega nema zakonskog osnova za obračun poreza na promet usluga, jer su komunalne usluge oslobođene plaćanja poreza na promet u 2003. godini, u smislu odredba čl. 3. st. 1. tač. 4. Zakona o izmenama i dopunama Zakona o porezu na promet. Predložila je da sud tužbu uvaži i poništi osporeno rešenje.

Tuženi organ je u odgovoru na tužbu ostao pri razlozima iz osporenog rešenja i predložio da sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Po razmatranju spisa predmeta ove upravne stvari, ocene navoda tužbe i odgovora na tužbu tuženog organa, Vrhovni sud je našao:

Tužba je neosnovana.

Iz spisa predmeta ove upravne stvari proizlazi da je u postupku, koji je prethodio donošenju osporenog rešenja utvrđeno da je prvostepeni organ izvršenom terenskom kontrolom kod tužilje utvrdio nepravilnosti u pogledu obračuna i plaćanja poreza na promet, poreza i doprinosa po odbitku i poreza na finansijske transakcije za period poslovanja od 1.1.2003. godine do 15.12.2003. godine, a koje nepravilnosti su konstatovane zapisnikom br: 47-00134/2003-003-001 od 29.12.2003. godine i dopunskim zapisnikom br. 47-00134/2003-003-002 od 10.2.2004. godine, kojima je utvrđeno da na ostvarenu naknadu po osnovu izvršenog fakturisanja na ime izvršenih usluga prevoza radnika i sportista nije obračunat i uplaćen porez na promet usluga po osnovu izvršenih usluga u kontrolisanom periodu i da neplaćeni porez na promet usluga ukupno iznosi 1.084.880,00 dinara, kao i da je izvršen i odgovarajući obračun poreza na promet usluga u iznosu od 8.400,00 kod izvršenih usluga prevoza, koje poreski obveznik nije fakturisao, niti je ovu poslovnu promenu evidentirao u poslovnoj evidenciji. Stoga je tužilji prvostepenim rešenjem naložena: uplata neobračunatog poreza na promet usluga u ukupnom iznosu od 1.093.280,00 dinara i pripadajućom kamatom u iznosu od 35.445,23 dinara i uplata neobračunatog poreza i doprinosa na isplaćene zarade u 2003. godini i na uplatne račune, bliže određene u tački 2. dispozitiva, da izvrši uplatu neobračunatih doprinosa za mesec oktobar 2003. godine u iznosima i na uplatne račune bliže određene u tački 3. dispozitiva, da obračuna i uplati zateznu kamatu za obračunske periode, bliže određene u tački 4. dispozitiva, i da u svojim poslovnim knjigama sprovede odgovarajuća knjiženja po nalogima iz tačke 1. do 4. dispozitiva.

Kod ovakvog činjeničnog stanja stvari, pravilno je postupio tuženi organ, kada je osporenim rešenjem odbio, kao neosnovanu, žalbu tužilje izjavljenu protiv prvostepenog rešenja, s obzirom da je u postupku kod prvostepenog organa, bez povreda pravila postupka, pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, pa je pravilno primenjeno i materijalno pravo, kada je tužilji utvrđena obaveza kao u dispozitivu prvostepenog rešenja. Ovo sa razloga, što je prvostepeni organ prilikom kontrole obračuna i plaćanja poreza na promet usluga u 2003. godini uvidom u

prvostepeni organ primkom kontrole obračuna i plaćanja poreza na promet usluga u 2005. godini, uvidom u knjigovodstvenu evidenciju i poslovnu dokumentaciju na nesumnjiv način utvrdio neslaganje i netačnost u iskazanim podacima o izvršenim uslugama i neobračunatom porezu na promet usluga. Naime, prvostepeni organ je pravilno utvrdio da usluge koje je tužilja izvršila u navedenom periodu ne predstavljaju komunalne usluge iz čl. 3. st. 1. tač. 4. Zakona o izmenama i dopunama Zakona o porezu na promet ("Službeni glasnik RS", br. 73/2001) kako to smatra tužilja, jer tužilja nije vršila usluge javnog prevoza putnika u smislu odredaba Zakona o prevozu u drumskom saobraćaju ("Službeni glasnik RS", br. 46/95 i 66/01), već usluge prevoza samo određenih putnika pojedinih preduzeća i organizacija, isključivo na osnovu pojedinačno zaključenih ugovora sa takvim preduzećima, pa je tužilji pravilnom primenom čl. 12. st. 3. tač. 5. Zakona o porezu na promet, utvrđen porez na promet usluga i ožalbenim rešenjem naložena uplata poreske obaveze.

Stoga su navodi tužbe neosnovani i bez uticaja na drugačije rešavanje ove upravne stvari, jer usluge koje je tužilja izvršila nemaju karakter javnog prevoza putnika, a time ni karakter komunalnih usluga, u smislu odredaba čl. 2. tač. 1. i2. navedenog Zakona o prevozu u drumskom saobraćaju, kojima je propisano da se uslugama prevoza putnika u gradskom i prigradskom saobraćaju smatraju usluge koje se vrše u javnom prevozu, koji je pod jednakim uslovima dostupan svim korisnicima prevoznih usluga i obavlja se na osnovu ugovora o prevozu na određenoj liniji po redu vožnje.

Sa iznetih razloga, Vrhovni sud Srbije je, nalazeći da osporenim rešenjem nije povređen zakon na štetu tužilje, na osnovu odredbe čl. 41. st. 2. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ", br.46/96) odbio tužbu kao neosnovanu.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU

dana 16. 11.2005. godine U. 2153/04

Predsednik veća-sudija,

Ljubodrag Pljakić, s.r.

Zapisničar,

Milanka Alkalaj, s.r.

Za tačnost otpavka

sd